

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Γρηγ. Παλαμά) (Μαρκ. β' 1-12)

12 Μαρτίου 2017

«ιδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μαρκ. β' 5).

Λαὸς πολὺς εἶχε ἀκολουθήσει το Κύριο. Κατάμεστο το σπίτι που κατέλυσε. Εκεί ἀπαραιτήτως και οι ευσεβεῖς της εποχῆς. Οι Γραμματεῖς και οι Φαρισαῖοι. Όλοι ἤθελαν να τον δουν ἀπὸ κοντά. Να Τον ἀκούσουν. Ἄλλοι ἀπὸ περιέργεια, ἄλλοι ἀπὸ ενδιαφέρον. Τους ικανοποιούσε τὴν ψυχὴ ο λόγος του Θεοῦ. Τους τὴν ἀπάλυνε. Οι Φαρισαῖοι, σαν ἄνθρωποι που γνώριζαν τὸν μωσαϊκὸ νόμο, πῆγαιναν για να κάνουν κριτικὴ. Για να βρουν μια ἀστοχία ἢ ἀδυναμία στὴ διδασκαλία του Κυρίου και να δημιουργήσουν ἐντυπώσεις εἰς βάρος Του. Κανείς τους δεν σκέφθηκε πὼς λίγο πιο πέρα βρισκόταν παράλυτος ἕνας γνωστός και γείτονας τους. Ἴσως ὅλοι να το ἤξεραν πὼς ἡ παραλυσία του ἦταν συνέπεια τῆς ἀποστασίας του ἀπὸ το Θεό και τῆς ἁμαρτωλῆς του ζωῆς. Γι' αὐτὸ και δεν ἔδωσαν σημασία, οὔτε συγκινήθηκε κανείς τους ὅταν τέσσερεις ἄνδρες πλησίασαν το σπίτι ἐκεῖνο φέροντας μαζί τους το γνωστὸ τους παράλυτο.

Τι θαυμαστὴ ἀντίθεση ὁμως! Μέσα στὴν ἀδιαφορία και υποκρισία ὅλων αὐτῶν των ἀκολουθῶν και ἀκροατῶν του Κυρίου Ἰησοῦ οι τέσσερεις ἄνδρες με καρδιά θερμή και πίστη βαθιά θέλουν να τον πλησιάσουν. Φλέγονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπό τους. Πιστεύουν ἀκράδαντα πὼς ὅταν φέρουν τὸν παραλυτικὸ κοντὰ στο Χριστό, θα θεραπευθεῖ. Δεν κλονίζονται μπρὸς στὴν παγερὴ ἀδιαφορία, (ἢ και περιφρόνηση και εἰρωνεία) των πολλῶν. Ἡ ἀγάπη τους τους κάνει εφευρετικούς. Ἡ πίστη τους ἀδίστακτους για το καλό.

Ανεβαίνουν στὴ στέγη. Τὴν ἀποστεγάζουν και ἀπὸ ἐκεῖ κατεβάζουν μπρὸς στα πόδια του Κυρίου τὸν ταλαίπωρο ἄρρωστό τους. Και το θαῦμα ἐγίνε. Ο Κύριος συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση τῆς πίστεως. Συγχωρεῖ τις ἁμαρτίες του παραλύτου. Το ἄλλο; Ἡ θεραπεία. Δεν μπορεῖ να μὴν ἀκολουθούσε. Ἦταν τόσο εὔκολο κατόπιν και αὐτό. Αφοῦ ἐφυγε ἡ αἰτία, ἡ συνέπια δεν ἦταν δύσκολο να ἀκολουθήσει. Ἐπειτα και μόνο το ξαλάφρωμα αὐτό ἀπὸ το βάρος τῆς ἁμαρτίας ἔκαμε κιόλας ελαφρύτερο τὸν πόνο και τὴ δοκιμασία.

Αλλά πως το δέχθηκαν αυτό εκείνοι που το έζησαν; Οι πολλοί με την αγάπη τους χάρηκαν. Μερικοί αντέδρασαν. Άρχισαν να το συζητούν. Με πιο δικαίωμα συγχωρεί αμαρτίες; Αμφισβητούν του Κυρίου την Θεότητα. Δεν αφήνουν την ψυχή τους να χαρεί ούτε μετά την οφθαλμοφανή θεραπεία, που ήρθε να τους αποστομώσει για την απιστία τους.

Μη μας ξενίζει αυτό. Ούτε πρωτοφανές είναι, ούτε ξένο προς την χριστιανική μας κοινωνία. Η παρουσία του Χριστού στη ζωή μας είναι μια πραγματικότητα. Με το λόγο Του, με τις επεμβάσεις Του, με τις ευεργεσίες Του, με τις δοκιμασίες που επιτρέπει. Πως την αντιμετωπίζουμε; Ποια είναι η στάση μας απέναντί Του; Αδιαφορία, ενδιαφέρον, περιφρόνηση, πίστη αντίδραση; Πως θα μπορούσαμε να την χαρακτηρίσουμε; Ας εξετάσει καθένας μας τον εαυτό του και ας δώσει μια τίμια και ειλικρινή απάντηση. Δεν έχει σημασία αν τον γνωρίζουμε το Χριστό και την αλήθειά Του. Και τα δαιμόνια τον γνωρίζουν. Και πιστεύουν στην ύπαρξη και τη δύναμη Του. Γι' αυτό και «φρίττουν». Μόνο που η ριζωμένη και ταυτισμένη πια με την ύπαρξη τους κακότητα τους κρατάει δούλους, ανίκανους να υποταγούν στη αγάπη και το θέλημα του Θεού. Ίσως λοιπόν να μην υπάρχει ανάμεσά μας άνθρωπος που να μη πιστεύει στο Θεό, στην Θεότητα του Χριστού, στην Εκκλησία. Μα δεν αρκεί αυτό. Η πίστη είναι άχρηστη όταν δεν την ζει κανείς και δεν την εκδηλώνει σωστά και γνήσια.

Μερικοί την εκδηλώνουν «δια το θεαθήναι τοις ανθρώποις». Για να εντυπωσιάσουν. Άλλοι έχουν μια πίστη ξεθωριασμένη και αστήρικτη. Δεν επιθυμούν να την στηρίξουν. Κλονίζονται μπρος στο παραμικρό αντίθετο ρεύμα. Είναι μια πίστη ξερή και άκαρπη χωρίς αρετή χωρίς αγάπη.

Από το βαθμό της πίστης εξαρτάται και η στάση μας απέναντι στους άλλους ανθρώπους. Η αγάπη είναι ζωντανή και καρποφόρα, μόνο όταν στηρίζεται και θερμαίνεται από την πίστη.

Με αυτό τον συνδυασμό τον άρρηκτο της πίστεως και της αγάπης ας είμαστε βέβαιοι πως μπορούμε να ατενίζουμε με προσγειωμένη αισιοδοξία τη ζωή. Ο Θεός θα ευλογεί τους κόπους μας και θα τους στεφανώνει με τις υπέροχες δωρεές Του που τρέφουν και γεμίζουν την ψυχή.

Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μπακόπουλος